

Arrest

nr. 148 095 van 18 juni 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Macedonische nationaliteit te zijn, op 17 januari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 26 november 2013 tot afgifte van een inreisverbod

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 april 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 mei 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. STAES, die loco advocaat R. JESPERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 26 november 2013 wordt aan de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"Inreisverbod

Aan de heer

(..)

Wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

Voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven. aan de betrokkenen werd een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 22.05.2013

Reden van de beslissing

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

In uitvoering van artikel 77/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar omdat:

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16.05.2013, hem betekend op 22.05.2013.

Betrokkene heeft, na het betekenen van dit bevel, nog geen stappen ondernomen om het grondgebied van België, en het Schengengrondgebied, vrijwillig te verlaten. Daarenboven heeft hij een aanvraag 9 bis ingediend op 29.05.2013.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 74/11, §1 en artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet, van de onbevoegdheid tot het nemen van de beslissing, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel en van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

In een tweede onderdeel betoogt de verzoekende partij:

“Wat betreft de niet motivering van de beslissing en van de termijn van drie jaar.

Dat art. 74/11 § 1 luidt: (...) Dat gedaagde ook nu nog in weerwil van de wil van de wetgever geen enkel inspanning verricht om dit inreisverbod of meer bepaald haar keuze voor de maximumtermijn van drie jaar afdoende te motiveren. Dat de beslissing stelt : (...). Vermelde motivering is niet afdoende om het inreisverbod van drie jaar te motiveren. Er kan conform de wet een inreisverbod van 1 dag tot drie jaar worden gegeven. Drie jaar is de maximumtermijn en er wordt niet specifiek geargumenteed waarom vermelde redenen tot de maximumtermijn aanleiding moeten geven, en geen redenen kunnen zijn om een kortere duur van het inreisverbod te argumenteren.

Er wordt op geen enkele wijze rekening gehouden met de specifieke en concrete omstandigheden van het dossier, zoals geschetst in het feitelijk gedeelte, en zoals bekend aan verwerende partij (...).”

2.2. De Raad merkt op dat artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed en dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende” zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.3. De Raad stelt vast dat de attaché. – die, gelet op het feit dat in artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet wordt verwezen naar “de minister of zijn gemachtigde” en gezien in artikel 6, § 1 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is bepaald dat een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken voor de toepassing van artikel 74/11, § 1 van de Vreemdelingenwet als gemachtigde kan optreden, wel degelijk bevoegd is om een inreisverbod op te leggen – in de bestreden beslissing niet heeft toegelicht op basis van welke overwegingen zij besloot tot het opleggen van de maximumtermijn van drie jaar die is bepaald in artikel 74/11, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet.

2.4. Artikel 74/11, § 1, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.”

De Raad wijst erop dat krachtens artikel 74/11, § 1, eerste lid van Vreemdelingenwet, de duur van het inreisverbod dient te worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de Vreemdelingenwet, blijkt dat artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet een onderdeel betreft van de omzetting van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.). In de parlementaire voorbereidingen wordt met betrekking tot artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet en het inreisverbod benadrukt: *“De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.”* (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

2.5. Verzoekende partij betoogt dat geen rekening werd gehouden met haar specifieke omstandigheden, waarbij zij ondermeer verwijst naar de medische problematiek van haar echtgenote.

Uit de gegevens gekend bij de Raad blijkt dat verzoekende partij samen met haar echtgenote een medische regularisatieaanvraag heeft ingediend in 2011 omwille van de medische toestand van haar echtgenote en dat deze aanvraag nog hangende is ingevolge het arrest van 15 maart 2015, nr. 142 388 dat leidde tot de nietigverklaring van de beslissing inzake deze aanvraag. Deze vernietiging maakt dat er nooit een beslissing is tussengekomen nu deze beslissing met terugwerkende kracht uit het rechtsverkeer werd verwijderd. Bijgevolg was verwerende partij op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing op de hoogte van de medische problematiek waarmee zij echter geen rekening heeft gehouden, dit in tegenstelling tot wat verwerende partij voorhoudt in de nota. Het betoog in de nota dat verzoekende partij nalaat aan te geven met welke specifieke omstandigheden geen rekening werd gehouden, kan geenszins worden gevolgd nu verzoekende partij voormelde problematiek uitdrukkelijk aanhaalde in het verzoekschrift.

De Raad stelt bijgevolg, samen met de verzoekende partij, vast dat de gemachtigde het inreisverbod heeft opgelegd voor de termijn van drie jaar zonder een afdoende onderzoek naar de relevante specifieke omstandigheden van verzoekende partij en de duur van het inreisverbod. De verwerende partij heeft zich beperkt tot het vaststellen dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan en dat er geen stappen werden genomen om het grondgebied te verlaten alsook dat verzoekende partij een nieuwe aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingesteld, hetgeen *in casu* bezwaarlijk kan worden beschouwd als rekening gehouden met alle [dienstige] specifieke omstandigheden eigen aan het geval zoals supra blijkt uit de wil van de wetgever.

Nu verweerder in gebreke bleef de duur van de termijn van het opgelegde inreisverbod te verantwoorden kan verzoekende partij worden gevolgd in haar standpunt dat de motivering van de bestreden beslissing niet afdoende is.

De Raad mag zich niet in de plaats stellen van de verwerende partij om een afweging te maken van alle *in casu* dienstige specifieke omstandigheden, hetgeen zou kunnen blijken uit een afweging tussen de elementen die pleiten voor een beperking van de duur van de inreisverboden en de elementen die pleiten voor een langere duur van de inreisverboden. Hij kan bijgevolg niet beoordelen of de afweging van de door verzoekende partij aangehaalde elementen die verwerende partij bekend waren – zoals de medische situatie – tot een andersluidende beslissing aanleiding had kunnen geven.

Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, werd aangetoond.

2.6. Aangezien de eventuele gegrondheid van de overige onderdelen van het middel of van andere middelen niet tot een ruimere vernietiging kan leiden dienen deze niet onderzocht te worden (RvS 18 december 1990, nr. 36.050; RvS 24 oktober 2002, nr. 111.881).

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De beslissing van de gemachtigde van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 november 2013 tot afgifte van een inreisverbod wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien juni tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER